

Fragment uit Mireille de Geus, Lava, Lemniscaat, 2023.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.

We worstelden ons door de dag heen, de ene stap na de andere, vooruit, niet meer omkijken, altijd maar vooruit. Toen we tegen het vallen van de avond een eenvoudige trekkershut langs de kant van de weg zagen staan, waren we alle drie dolblij.

We stapten naar binnen en Tippe en ik deden onze rugzak af. Het was weldadig om even niets te hoeven dragen.

Het huisje rook heerlijk vanbinnen. Naar warm hout. Aan iedere kant van het huisje was een horizontale plank gemaakt, heel geschikt om op te liggen. De tijd dat ik mopperde over hoe een bed lag, was al even geleden.

Op een ruwhouten plank aan de muur stond een kistje.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

Tippe pakte het en zette het op de wankle houten tafel, waarop een gaspitje stond. Hij schudde ermee en zei: ‘Het is niet leeg!’

Hij schoof het kistje open en er zaten theezakjes in, een mok, een lepel, een zak rijst, een stompje kaars en lucifers.

‘We zijn rijk!’ riep Tippe. Hij greep mijn handen vast. We dansten weer samen dat rare dansje van hem en ik zag even zijn ene scheve tand glinsteren. Ik vond het leuk, maar dat zei ik niet.

Hij liep met de mok naar buiten, op zoek naar een stroompje of riviertje, zodat we wat konden drinken en de rijst konden koken.

Barrel kroop op de houten plank en viel in slaap. Hij vulde het huis met zijn gesnurk en zijn geur en het was gezellig, huiselijk en warm.

Tippe kwam niet snel terug en ik opende de deur om

te zien of ik hem ergens zag. Maar hij leek niet in de buurt.

Het duurde lang, heel erg lang, voordat Tippe terugkwam en terwijl het duurde, werd ik ongerust. Het was al helemaal donker geworden. Hij was toch niet zo ver gegaan dat hij niet meer wist waar de hut was? Het was natuurlijk overal donker en er was nergens straatverlichting. Er waren wel sterren, maar als hij achter een heuvel of rots was gaan zoeken, hielpen die hem ook niet om de weg terug te vinden.

Barrel was hier. Die kon hem niet helpen. Als het hem niet lukte om de hut te vinden, dan moest hij alleen buiten slapen en ik samen met Barrel hierbinnen.

We waren nu een paar dagen met elkaar op reis, de hele dag samen, en ik merkte dat ik aan zijn gezelschap gewend was geraakt, dat het me vreemd voorkwam dat hij er nu niet was.

Ik liep naar buiten, een zwarte wereld in.

‘Tippe!’

Met ingehouden adem luisterde ik of er een antwoord kwam. Misschien kon Barrel hem wel vinden, gewoon door zijn geur te volgen, maar voor Barrel duurden de dagen al veel te lang. Het was goed dat hij sliep, dat hij rust nam, morgen was er weer een zware dag.

Ik hoorde geen geluid. Het was doodstil om me heen en ik merkte dat mijn hart onrustig begon te kloppen. Moest ik wakker blijven? Waren hier gevaarlijke dieren? Zouden die hem kwaad willen doen? Of kon Tippe met alle dieren communiceren, had hij een taal om met alle beesten van de wereld om te gaan?

‘Tippe!’

Van heel ver weg hoorde ik toen zijn stem. Meteen

kwam er een enorme rust over me. Hij zou me tegemoetlopen, hij zou me vinden. We gingen deze reis samen verder afmaken.

Toen ik hem zag, vlak bij me, een donkere schim, lang, dun en met krullen op het hoofd, droeg hij een emmer in zijn ene hand en in de andere hand een kop.

Ik was zo blij hem te zien, maar ik liet het niet merken.

Eenmaal binnen in de hut, bij het kaarslicht, bleek het een vieze emmer die hij buiten had gevonden. Maar nu hadden we wel veel water en konden we dat koken. Hij gaf me de schone kop aan. Ik had zoveel dorst, voelde ik opeens, ik lustte wel een oceaan aan water – als ik er niet zo bang voor was geweest.

Gretig dronk ik een paar slokken, terwijl Tippe naar me keek. Alles voor mij, ik ben de prinses, dacht ik. Maar mijn mond en handen dachten er anders over, want ik stopte zomaar met drinken en strekte mijn arm naar hem uit.

‘Jij?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik heb bij het beekje al gedronken. En Barrel kan uit de emmer drinken.’

Opgelucht dronk ik de beker leeg.

Tippe maakte Barrel wakker en dat viel niet mee, de halve hond sliep diep. Tippe bleef maar schudden en lieve woordjes zeggen.

‘Jongen,’ zei Tippe voor de zoveelste keer, ‘lief jochie, wakker worden.’

Barrel opende uiteindelijk één oog en toen hij het water zag ook zijn andere. Hij was te zwak om te staan om te drinken, dus Tippe hield de emmer voor zijn snuit en Barrel dronk gulzig. Toen hij klaar was met drinken, was de halve emmer leeg.

Een paar dagen geleden had ik echt geen eten gewild dat zo was klaargemaakt, maar nu was het vanzelfsprekend dat we het pannetje vulden met het overgebleven water, het gaspitje aandeden en de rijst kookten.

Het hutje vulde zich met vocht, houtgeur, de zachte geur van de rijst en onze adem.

We deelden de lepel, Tippe en ik, en we bewaarden genoeg rijst voor Barrel, die keurig wachtte tot we klaar waren voordat hij de afgekoelde rijst naar binnen schrokte.

Tippe kroop naast Barrel op de plank, ik strekte me aan de andere kant uit. Het was fijn om te kunnen liggen.

Eigenlijk moet ik nu nadenken over mijn wens. Als jij het was geweest die een wens mocht doen, wist je het allang. Je zou de meest verstandige wens kiezen voor iedereen. Maar het is te laat om iets goeds te verzinnen, ik ben moe en ik weet niets. Er is alleen donkerte en warmte, geen enkel ander geluid dan het snurken van Barrel en de rustige ademhaling van Tippe.

Morgen schrijf ik je weer. Ik ben benieuwd naar hoe het verdergaat.

Liefs,

Lava